هر کس بیماری را عیادت کند که اجلش فرا نرسیده است، و نزد او هفت بار بگوید: أَسْأَلُ اللَّهَ الْعَظِيمَ رَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَنْ يَشْفِيَكَ، إِلَّا عَافَاهُ اللَّهُ مِنْ ذَلِكَ الْمَرَضِ (از خداوند بزرگ، پروردگار عرش بزرگ، می‌خواهم که تو را شفا دهد) مگر آنکه خداوند او را از آن بیماری عافیت می‌بخشد

از ابن عباس رضی الله عنهما روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «مَنْ عَادَ مَرِيضًا، لَمْ يَحْضُرْ أَجَلُهُ فَقَالَ عِنْدَهُ سَبْعَ مِرَارٍ: أَسْأَلُ اللَّهَ الْعَظِيمَ رَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَنْ يَشْفِيَكَ، إِلَّا عَافَاهُ اللَّهُ مِنْ ذَلِكَ الْمَرَضِ».
یعنی: «هر کس بیماری را عیادت کند که اجلش فرا نرسیده است، و نزد او هفت بار بگوید: أَسْأَلُ اللَّهَ الْعَظِيمَ رَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَنْ يَشْفِيَكَ، إِلَّا عَافَاهُ اللَّهُ مِنْ ذَلِكَ الْمَرَضِ (از خداوند بزرگ، پروردگار عرش بزرگ، می‌خواهم که تو را شفا دهد) مگر آنکه خداوند او را از آن بیماری عافیت می‌بخشد».
[صحیح است] [به روایت ابوداوود و ترمذی و احمد]

پیامبر صلی الله علیه و سلم خبر داده‌اند که هیچ مسلمانی نیست که مسلمانی دیگر را در بیماری‌اش که وقت مرگش در آن فرا نرسیده، زیارت کند، سپس عیادت‌کننده برای بیمار با این سخنش دعا کند: «أَسْأَلُ اللَّهَ الْعَظِيمَ» (از خداوند بزرگ) در ذات، صفات و افعالش، «رَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَنْ يَشْفِيَكَ» (پروردگار عرش بزرگ، می‌خواهم که تو را شفا دهد)، و این دعا را هفت بار بر او تکرار کند، مگر آنکه خداوند او را از آن بیماری عافیت می‌بخشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6270